

RACHA (6) *sb m*

ra- (2) *Leop, SkarKaz, rã- RejPos (2); końcowe a jasne.*

V sg racha (6).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Wyraz obraźliwy (z hebr. raka 'pusta głowa' lub 'człowieku godny pogardy'); raca Vulg (6) : SeklKat Iv, I3; A kto rzecze brátu swemu ráchá/ winien będzie rády (o sobie). Leop Matth 5/22; kto pośadza brátá swoiego/ [...] á wczyni go łobie wzgárdzonego á nikczemnego w vmyśle swoim/ co łie w tych to łłowieh zámyka Rachá á łzaleńcze/ iuż winien łądu káżdego RejPos 181, 178v; A ten ktory gniew dał znáć/ á z wft gniewliwy głos wypuścił/ Ráchá: bez wátpienia zgrzełzył SkarKaz 312b.

JR